

ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΝΟΜΟΥ/ΔΙΚΑΙΟΥ

Όμως, η αναλογία (νόμου ή δικαίου), ως ερμηνευτική μέθοδος, εφαρμόζεται μόνον όταν ο ερμηνευτής του δικαίου διαπιστώνει κενό στο νόμο, δηλαδή μόνον όταν ανακαλύπτει ότι η έννομη τάξη δεν ρυθμίζει τη συγκεκριμένη βιοτική σχέση. Στην περίπτωση αυτήν εφαρμόζει την εν λόγω ερμηνευτική μέθοδο, όταν σχηματίζει την γνώμη πως μεταξύ της ρυθμισμένης νομοθετικά περίπτωσης, αφενός και της αρρύθμιστης περίπτωσης, αφετέρου, υφίσταται τόσο έντονη ομοιότητα, ώστε ο συνεπής νομοθέτης αν είχε ρυθμίσει και την αρρύθμιστη περίπτωση, θα το είχε πράξει κατά τρόπο απολύτως όμοιο με εκείνον της διατάξεως η οποία είναι εφαρμοστέα αναλόγως¹. διαφορετικά, ισχύει η ερμηνευτική αρχή *argumentum a contrario*, συνεπεία της οποίας κρίνεται ότι η συγκεκριμένη διάταξη νόμου δεν πρέπει να εφαρμοσθεί στην αρρύθμιστη νομοθετικώς περίπτωση.

¹ Βλ. **Μπαλή**, ΓενΑ § 7 σελ. 19 και § 9 σελ. 25. **Σημαντήρα**, ανωτ., περιθ. αριθ. 71. **Αραβαντινό**, Η αναλογία ως δικανικός συλλογισμός, στο Εράνιο Μαριδάκι (Συμπλ., έκδ. 1968), σελ. 217. **Τσάτσο**, Το πρόβλημα της ερμηνείας του δικαίου, Κεφ. ΣΤ § 4 σελ. 202/3. **Μπέη**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, (3η έκδοση) § 26 (: Μεθοδολογία για την ερμηνεία του δικαίου) σελ. 360 επ. **Τον ίδιο**, Γύρω από την ερμηνεία του δικονομικού δικαίου, Δ. 11 σελ. 513 επ. και ιδίως σελ. 522/3. **Τον ίδιο**, στο συλλογικό έργο «*Δικονομία ιδιωτικών διαφορών*» (των Μπέη/Καλαβρού/Σταματόπουλου), (έκδ. 1999), § 4.4. σελ. 46 επ.